

Arrest

nr. 289 841 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 16 april 2021 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 30 november 2022 een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis

gebracht op 16 december 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2021 werd ingediend door :

*M. (...), K. (...) F. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Togo
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd ingediend op 08.05.2008 en afgesloten op 12.05.2010 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Zijn tweede VIB werd ingediend op 01.04.2011 en afgesloten op 24.01.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV), hem betekend op 09.02.2012. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk iets meer dan twee jaar en iets meer dan acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Verder diende betrokkene reeds vijf maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvragen werden ingediend op 03.11.2010, 07.03.2011, 08.01.2012, 03.05.2016 en 12.06.2020. Deze werden respectievelijk op 06.01.2011, 01.04.2011 en 20.12.2012 onontvankelijk verklaard. De vierde aanvraag werd op 04.10.2016 onvankelijk verklaard, vervolgens op 30.06.2017 ongegrond, op 11.09.2017 werd de beslissing ingetrokken en op 19.07.2017 werd deze finaal wederom ongegrond verklaard en samen met een BGV afgeleverd. De vijfde aanvraag werd op 07.07.2020 ongegrond verklaard en samen met een BGV afgeleverd. Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene op 29.03.2011 zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indiende. Deze aanvraag werd op 19.06.2012 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene haalt aan dat hij ondertussen 13 jaar ononderbroken in België verblijft. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene nagelaten heeft om gevolg te geven aan de diverse BGV's die hem werden betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de verschillende BGV's. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM, en van art. 7 van het Handvest van de EU met dezelfde draagwijdte en inhoud, betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf aangeeft dat er geen andere familieleden van hem in België verblijven. In die context kan er dan ook gesteld worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene een uiterst hechte band heeft opgebouwd met vrienden en kennissen en de Belgische maatschappij, dient er opgemerkt te

worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkene beweert dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst en geen contact meer heeft met personen daar. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 35 jaar in Togo heeft verbleven. Het lijkt dus zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in al die jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien wordt er van betrokkene niet verwacht dat hij zich definitief vestigt in Togo. Er wordt enkel van betrokkene verwacht dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure indient. Indien het resultaat van deze aanvraag positief is, kan hij zonder problemen terugkeren naar België.

Wat de vermeende schending van 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene meent dat dit artikel, alsook art. 2 EVRM, geschonden wordt omdat de huidige Covid-19 pandemie in combinatie met zijn medische problemen het voor hem onmogelijk maakt om zich naar Togo te begeven aangezien dit medische complicaties voor hem kan veroorzaken. Betrokkene vermeldt dat de coronapandemie een beletsel vormt om veilig te reizen en daarnaast zou het gebrek aan gezondheidszorg in Togo niet de nodige zorg kunnen aanbieden bij een eventuele besmetting. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de Covid 19-crisis een pandemie betreft en aldus de hele wereld heeft geraakt, waardoor overal ter wereld een risico op besmetting bestaat. Elk contact met andere personen houdt een risico op besmetting in, eender waar ter wereld en dus ook in België. Net daarom worden hygiënemaatregelen gehanteerd om het risico op besmetting te minimaliseren. Net zoals dat het geval is voor verplaatsingen in België en contact met andere personen in dit land dient betrokkene ook voor zijn verplaatsing naar Togo en zijn verblijf aldaar de nodige hygiënemaatregelen in acht te nemen om de kans op besmetting te minimaliseren. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij tijdens de vlucht of in Togo zelf een grotere kans loopt besmet te worden dan in België indien hij de nodige hygiënemaatregelen hanteert. Bijgevolg kan een schending van art. 2 EVRM en art. 3 EVRM niet vastgesteld worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: arteriële hypertensie, diabetes mellitus type 2, depressie, chronische nierinsufficiëntie, dyslipidemie) dient vermeld te worden dat betrokkene geen (recente) medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel is, noch legt betrokkene medische stukken voor waaruit zou blijken dat het voor hem omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen manifeste en opzettelijke fraude heeft gepleegd in zijn aanvraag of in andere contacten met de overheid, dient te worden vermeld dat dit wordt verwacht van elke persoon die in België een aanvraag tot verblijf indient.

De overige aangehaalde elementen (de gevolgde lessen Nederlands en het behalen van deelcertificaten, de inschrijvingen voor volwassenonderwijs en het volgen van een opleiding tot kok/keukenhulp, het attest van inburgering, zijn bereidwillige deelname aan evenementen, het verrichten van vrijwilligerswerk bij Woonzorgcentrum (...) vzw en bij Open Vld, zijn politiek engagement bij Open Vld, een huurcontract, ingevoegde foto's, de getuigenissenverklaringen, het bijzonder niveau van integratie, betaling van facturen, zijn goede wil en stipte houding) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De gemachtigde neemt op 30 november 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 december 2022. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

<i>Naam, voornaam:</i>	<i>M. (...), K. (...) F. (...)</i>
<i>geboortedatum:</i>	<i>(...)</i>
<i>geboorteplaats:</i>	<i>(...)</i>
<i>nationaliteit:</i>	<i>Togo</i>

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft geen familieleden in België.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij omwille van medische redenen niet zou kunnen reizen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet ingediend kan worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Op dat punt moeten de verzoekers aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar ze tot verblijf zijn toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Eerste onderdeel

Verzoekende partij heeft zich in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroepen op basis van zijn jarenlange verblijf in België en aldus zijn privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Er werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging afweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193 522). Er rust bijgevolg een onderzoekplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150 157, 29 juli 2015).

Gelet op het feit dat artikel 8 EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van artikel 9bis Vw. en de daarin vervatte ontvankelijkheidsvereiste volledig conform deze hogere rechtsnormen zijn, of dient deze bepaling in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving, voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn, schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extraterritoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samen gelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).

Wat eerst komt, is een rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied, de afweging tegenover het maatschappelijk belang, de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen en dient er ongeacht de nationale bepalingen en vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

Verwerende partij motiveert onder meer in de bestreden beslissing:

"De overige aangehaalde elementen (de gevolgde lessen Nederlands en het behalen van deelcertificaten, de inschrijvingen voor volwassenenonderwijs en het volgen van een opleiding tot kok/keukenhulp, het attest van inburgering, zijn bereidwillige deelname aan evenementen, het verrichten van vrijwilligerswerk bij Woonzorgcentrum (...) vzw en bij Open Vld, zijn politieke engagement bij Open Vld, een huurcontract, ingevoegde foto's, de getuigenissenverklaringen, het bijzonder niveau van integratie, betaling van facturen, zijn goede wil en stipte houding) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr.

198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Deze redenering kan echter niet aanvaard worden, nu het een weigering uitmaakt om het volledige privéleven op het grondgebied, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze ‘overige aangehaalde elementen’ zijnde de elementen van lang verblijf en integratie, en maken immers eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat zich volledig in België afspeelt.

Verzoeker kwam in 2008 naar België en woont bijgevolg reeds 14 jaar in België. Intussen is hij hier zeer goed geïntegreerd: hij spreekt goed Nederlands, hij heeft duurzame sociale banden uitgebouwd zoals blijkt uit de talrijke steunbrieven, verzoeker is werkbereid en doet veel en langdurig vrijwilligerswerk, alsook is hij politie actief bij Open Vld.

Al deze elementen wijzen er op dat verzoeker het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoeker wel degelijk een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België. Dit werd ook zo aangegeven in de aanvraag zelf.

Zijn privéleven verbreken om louter formalistische redenen, namelijk het indienen van de aanvraag in het land van herkomst, is in het licht van het voorgaande onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst om daar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen zal immers een inbreuk vormen op dit privéleven. Verzoeker zal voor langere tijd gescheiden worden van al zijn sociale relaties in België. Daarenboven heeft verzoeker geen enkele familie meer in Togo, noch enig netwerk aangezien hij dit land 14 jaar geleden verliet.

Verwerende partij kiest er met andere woorden voor om het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, aan de kant te schuiven om louter formalistische redenen. Ondergeschikt hield zij minstens onvoldoende rekening met al deze elementen in de beoordeling van verzoekers’ aanvraag.

Verwerende partij maakte er zich makkelijk van af door te stellen dat deze bewijzen van de sociale banden tussen verzoeker en de Belgische maatschappij niet relevant zijn in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet in deze fase behandeld kunnen worden.

Dit is echter niet correct. Verwerende partij diende rekening te houden met verzoekers privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Togo zal voor verzoeker ‘buitengewoon nadelig’ zijn, aangezien dit een zware verstoring van zijn privéleven in België zal betekenen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdelingen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag het bestuur dan ook niet voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties, zoals de integratie van een vreemdeling, omdat die het gevolg zijn van het eigen optreden van de vreemdeling (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111).

Verwerende partij stelt dan wel dat het langdurig verblijf in België niet in aanmerking genomen kan worden als buitengewone omstandigheid omdat verzoeker hiervan op de hoogte was en zelf verantwoordelijk was voor het langdurig verblijf:

“Betrokkene haalt aan dat hij ondertussen 13 jaar ononderbroken in België verblijft. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene nagelaten heeft om gevolg te geven aan de diverse BGV's die hem werden betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de verschillende BGV's. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.” (eigen benadrukking)

Hoewel het klopt dat verzoeker op de hoogte was van het illegaal karakter zijn langdurig verblijf op het Belgische grondgebied, brengt dit niet met zich mee dat dit element niet in rekening gebracht dient te

worden bij de beoordeling of er al dan niet buitengewone omstandigheden zijn. Het langdurig verblijf is met name onlosmakelijk verbonden met de integratie en het privéleven dat verzoeker in die periode heeft ontwikkeld.

Verwerende partij kan dan ook niet voorbijgaan aan de concrete situatie als onderdeel van het privéleven in België, louter omdat deze ontstaan is in onwettig verblijf. Zij dient integendeel een degelijke belangenafweging te maken, quod non, gezien zij de belangen die verzoeker in België heeft volledig aan de kant schuift als irrelevant.

Verwerende partij stelt dat artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, niet van toepassing is op verzoekers situatie. Ten eerste omdat verzoeker geen familieleden heeft gezien er geen familieleden van hem in België zijn. Ten tweede gaat verwerende partij wel kort in op het privéleven van verzoeker in België door te stellen dat niet aangetoond is dat verzoekers sociale banden in België niet van die aard zijn dat er dienstig verwezen kan worden naar artikel 8 EVRM. Verder stelt verwerende partij echter louter dan een terugkeer naar Togo om de aanvraag in te dienen, een tijdelijke scheiding zou zijn.

Bij de aanvraag humanitaire regularisatie werd echter duidelijk aangegeven dat verzoeker wel degelijk een privéleven heeft in België zoals beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest. Deze stelling werd onderbouwd door rechtspraak van het EHRM, HvJ en RvV, alsook door documenten, foto's, getuigenverklaringen etc.

Verder verwijst verwerende partij naar het feit dat een scheiding slechts tijdelijk zou zijn voor de duur van de behandelingstermijn. Echter, een antwoord inzake een aanvraag humanitaire regularisatie door verwerende partij laat gemiddeld een jaar tot anderhalf jaar op zich wachten. Deze behandelingstermijn alleen al zou verzoeker onredelijk lang scheiden van zijn netwerk en privéleven in België en dat zonder enig perspectief.

Verwerende partij stelt ook dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoeker geen sociale contacten meer heeft in Togo aangezien hij 35 jaar in dit land gewoond heeft. Dat is erg kort door de bocht. Ten eerste is verzoeker al 14 jaar weg uit Togo en verklaarde hij geen enkel contact of netwerk meer te hebben. Ten tweede kampt verzoeker met ernstige medische aandoeningen waardoor hij arbeidsongeschikt is. Hij zal dus op straat belanden, of indien hij toch opvang vindt, hetgeen uiterst onwaarschijnlijk is, kan niet gezegd worden voor hoelang met name gezien de zorg die verzoeker nodig heeft.

Tweede onderdeel

Verzoeker kampt met verschillende serieuze medische aandoeningen, namelijk:

*Arteriële hypertensie
Diabetes mellitus type 2 (insulineafhankelijk)
Depressie
Chronische nierinsufficiëntie
Dyslipidemie (afwijking in concentratie van bloedvetten)*

Verzoeker verwees in zijn verblijfsaanvraag uitdrukkelijk naar zijn medische en problemen, als buitengewone omstandigheid waarom het bijzonder moeilijk is de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Verwerende partij verwijst slechts naar het feit dat er geen nieuwe medische attesten werden voorgelegd, noch stukken waaruit zou blijken dat het onmogelijk is om te reizen omwille van zijn medische toestand.

Deze motivering kan echter niet volstaan.

Zoals reeds verschillende keren bevestigd door uw Raad, kunnen medische omstandigheden wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hoewel deze niet noodzakelijkerwijze binnen de werkingssfeer van artikel 9ter zouden vallen. Het is niet omdat verzoekers aanvragen op grond van artikel 9ter werden geweigerd, dat diezelfde situatie het hem niet bijzonder moeilijk kan maken om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen.

Het gaat in huidige procedure niet meer om de vraag of deze zorgen beschikbaar zijn in Togo of toegankelijk zijn voor verzoeker (hoewel verzoeker dit nog steeds betwist), maar of de ernstige moeilijkheden die gepaard gaan met het verkrijgen en verderzetten van de noodzakelijke zorgen in verhouding staan tot het beoogde doel van de toepasselijke regelgeving.

Deze afweging wordt nergens in de bestreden beslissing gemaakt. Verwerende partij laat na om verzoekers medische toestand in het licht en binnen de grenzen van huidige procedure te onderzoeken, door louter te stellen dat er geen recente medische attesten werden voorgelegd.

Ten eerste zijn alle attesten die reeds werden voorgelegd nog actueel. Zo was verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoeker insulineafhankelijk is en aan de nierdialyse moet op gezette tijdstippen. Had verwerende partij hier vragen over gehad, had zij verzoeker kunnen contacteren voor een actualisatie, quod non.

Had zij dit wel gedaan, dan had verzoeker verwerende partij kunnen informeren over het feit dat zijn nierinsufficiëntie verergerd is en dat hij daardoor meer dialyse nodig heeft. Op 27 december 2022 werd dan ook een arterioveneuze fistel in zijn pols geplaatst (stuk 4):

“Een arterioveneuze fistel is een abnormale verbinding tussen een slagader en een ader. In normale omstandigheden wordt het bloed vanuit het hart via de slagaders naar de haarvaten van de weefsels gevoerd. Via de aders wordt het zuurstofarme bloed dan terug naar het hart afgevoerd. Bij een arterioveneuze fistel stroomt het bloed rechtstreeks van de slagader naar de ader zonder de haarvaten te passeren. Een dergelijke fistel kan aangeboren zijn of verworven.

Bij dialyse patiënten wordt opzettelijk een fistel aangelegd ter hoogte van de pols of de elleboog. Via een kleine chirurgische ingreep onder plaatselijke verdoving wordt een oppervlakkig gelegen ader verbonden met de slagader in de pols of in de elleboog. Hierdoor zal de ader zich beter ontwikkelen en forser worden. Dit laat verhoogd bloeddebiet toe en maakt het mogelijk de ader herhaaldelijk aan te prikken.”³

Had verwerende partij vragen gehad voor verzoeker, had zij verzoeker kunnen contacteren voor een actualisatie van zijn medische situatie. Met name gezien zijn jarenlange medische geschiedenis die steeds verergerd is, zou dit zorgvuldig geweest zijn. Verwerende partij liet echter na dit te doen. Zij schendt daarmee haar zorgvuldigheidsplicht.

Als we kijken naar de elementen zoals aangegeven in het verzoekschrift en in de eerdere aanvragen medische regularisatie, zien we dat verzoeker al jaren kampt met arteriële hypertensie, insulineafhankelijke diabetes, chronische nierinsufficiëntie en dyslipidemie.

Met name het feit dat verzoeker insulineafhankelijk is en meerdere keren per week nierdialyse nodig heeft, betreft een buitengewone omstandigheid aangezien de ernstige moeilijkheden die gepaard gaan met het verkrijgen en verderzetten van deze noodzakelijke zorg in Togo allesbehalve in verhouding staat tot het beoogde doel van de toepasselijke regelgeving.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat wat de beoordeling onder artikel 3 EVRM betreft, verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend kan gesteld worden dat verzoekende partij haar volledige privéleven zoals aangevoerd, niet in overweging werd genomen. Verwerende partij had minstens rekening moeten houden met het privéleven van verzoeker en zijn jarenlange verblijf in België.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn bij een aanvraag die uit het herkomstland wordt ingediend, zou verzoekende partij elk instrument verliezen om de inmenging effectief aan te kaarten en te laten onderzoeken, wat op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen, maar ook een schending uitmaakt van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM, in samenlezing met het recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij liet verder volledig na om verzoekers medische toestand in het licht en binnen de grenzen van huidige procedure, zijnde als buitengewone omstandigheid, effectief te onderzoeken.

De bestreden beslissing heeft zeer verregaande gevolgen voor verzoeker, en is in het licht van het voorgaande volstrekt disproportioneel en in strijd met al bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Derde onderdeel

Verder dient nog opgemerkt te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen aparte motivatie bevat in het kader van artikel 8 EVRM.

In de beslissing omtrent de aanvraag humanitaire regularisatie motiveert verwerende partij alleen in het kader van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van buitengewone omstandigheden waaraan volgens haar niet voldaan zou zijn. Echter, zij stelt expliciet in de beslissing dat omtrent het privéleven van verzoeker onder artikel 8 EVRM niet ten gronde geargumenteed wordt omdat dit tot de gegrondheid van de aanvraag zou behoren en bijgevolg niet in die fase beoordeeld zou moeten worden.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent het privéleven van verzoeker onder artikel 8 EVRM. Dat wil zeggen dat noch in de beslissing niet-ontvankelijkheid aangaande de aanvraag humanitaire regularisatie, noch in de bestreden beslissing ten gronde gemotiveerd wordt omtrent het gezins- en privéleven van verzoeker onder artikel 8 EVRM.

Dit terwijl het gaat om een verzoeker die reeds 14 jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied verblijft, en die een sterk uitgebouwd sociaal netwerk heeft in België, erg goed Nederlands spreekt, geïntegreerd is en langdurig en veelvuldig vrijwilligerswerk verricht alsook politiek actief is bij Open Vld.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het (gezins- en) privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden. Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet

worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, *Raza v. Bulgarije*, par. 54)."

De verschillende facetten van verzoekers opgebouwde privéleven in België dienden eveneens in rekening te worden gebracht door verwerende partij. Verwerende partij diende een degelijk onderzoek te voeren naar verzoekers privéleven en op basis daarvan een afweging te maken in de zin van het tweede lid van artikel 8 EVRM, *quod non*. Elk spoor van dit onderzoek ontbreekt.

Nochtans riep verzoekende partij haar banden met België expliciet in, en blijkt uit de feiten dat verzoeker in België een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd. Verwerende partij stelt in het bevel om het grondgebied te verlaten louter dat verzoeker geen kinderen of familieleden heeft in België. Dat kan niet volstaan.

Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er hoeft met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Zoals het EHRM in *Maslov t. Oostenrijk* heeft gesteld:

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see, for instance, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 54, ECHR-2006-...; *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX with a reference to *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-I, p. 91, § 52, and *Mehemi v. France*, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p.1971, § 34)."

Er moet dus een prangende sociale nood zijn en de inmenging moet proportioneel zijn met betrekking tot het legitieme doel. In casu is er geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoekers' privéleven in België. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig en niet ten gronde.

Verwerende partij diende nochtans een degelijk en grondig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM te voeren voorafgaand aan de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven en gezinsleven én het privéleven in aanmerking te nemen.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door in de beslissing niet-ontvankelijkheid inzake de aanvraag humanitaire regularisatie te stellen dat een onderzoek naar artikel 8 EVRM niet gevoerd moet worden ten gronde en in de bestreden beslissing hieromtrent helemaal niet motiveert, gaat verwerende partij manifest in tegen dit fundamenteel principe.

Hetzelfde geldt voor het onderzoek naar de gezondheidstoestand van verzoeker.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t.

Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387: “Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”

Doordat verzoeker ernstig ziek is, dient er gekeken te worden naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verwijdering van ernstig zieke personen. Relevant hier bij is het arrest van 13 december 2016, Paposhvili t. België (GK), nr 41738/10, par. 183).

Het EHRM heeft verhelderd in het Grote Kamer arrest van Paposhvili t. België dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190).

Verwerende partij verwijst inzake verzoeksters medische situatie naar dat er geen recente medische attesten werden neergelegd waaruit zou blijken dat hij niet zou kunnen reizen.

Huidige beslissing heeft wel tot gevolg dat verzoeker niet langer toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in België, zijnde insuline en nierdialyse op gezette tijdstippen. Verwerende partij haar motivering is dan ook niet afdoende, maar zij diende de effectieve impact van de daadwerkelijke verwijdering van verzoeker op zijn gezondheidstoestand te onderzoeken, rekening houdend met alle elementen in het dossier.

Door dit zo grondig als mogelijk onderzoek niet te voeren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Om al deze redenen dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in feite en in rechte zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, heeft de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In deze beslissing wordt gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Ook voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, heeft de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Uit verzoekers inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat deze motieven hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Dit wordt vervolgens onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gezien de eerste bestreden beslissing op grond van deze bepaling is genomen. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet

worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling.

In eerste instantie bekritiseert verzoeker de eerste bestreden beslissing waar deze stelt dat elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen dienen, aangezien zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Verzoeker is daarentegen van oordeel dat zijn privéleven weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. In die zin voert hij ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan, hetgeen bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij sinds 2008 in België verblijft, intussen zeer goed geïntegreerd is, goed Nederlands spreekt, duurzame sociale banden heeft opgebouwd, vrijwilligerswerk uitvoert en politiek actief is, doelt hij in wezen op een privéleven dat hij in België heeft ontwikkeld. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Verzoeker dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. In het kader van de huidige procedure brengt verzoeker geen enkel stuk bij ter ondersteuning van zijn betoog. Bij zijn verblijfsaanvraag heeft verzoeker onder meer drie getuigenverklaringen gevoegd van zijn burens en/of kennissen. Hierover wordt in de eerste bestreden beslissing gezegd dat verzoeker niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of aantoont dat er sprake is van enige afhankelijkheidsband waardoor dienstig zou kunnen worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveert daarnaast dat de verplichting om een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure op zich slechts een tijdelijke scheiding van zijn sociale contacten teweeg brengt. Deze sociale contacten kunnen tijdelijk vanop afstand worden verdergezet aan de hand van moderne communicatiemiddelen.

Ter weerlegging van deze motivering herhaalt verzoeker louter wat hij in zijn verblijfsaanvraag heeft aangehaald, doch slaagt er niet in deze motivering te ontcrachten met concrete bewijsstukken. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Hierbij dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoeker toont het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan. Een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt tevens dat de bestreden beslissing geen tijdelijke scheiding van zijn sociaal netwerk teweeg brengt aangezien de behandeling van een verblijfsaanvraag via de gewone procedure gemiddeld één tot anderhalf jaar duurt. Volgens verzoeker wordt hij dus onredelijk lang van zijn sociaal netwerk gescheiden. Hiermee doet verzoeker echter geen afbreuk aan het motief dat hij niet aantoonst over een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschikken. Zijn kritiek is aldus niet dienstig. Waar hij nog benadrukt dat hij al veertien jaar weg is uit Togo en er dus geen sociale contacten meer heeft, slaagt hij er evenmin in het motief van de eerste bestreden beslissing te weerleggen. Zoals verweerder motiveert, heeft verzoeker ruim vijfendertig jaar in Togo verbleven waardoor het zeer onwaarschijnlijk is dat hij in al die jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd. Verweerder voegt hieraan toe dat verzoeker minstens het tegendeel niet bewijst. Met zijn algemeen betoog slaagt verzoeker er ook nu niet in het tegendeel aan te tonen.

Waar verzoeker hekelt dat zijn privéleven, hetgeen aldus niet wordt aanvaard door verweerder, niet als buitengewone omstandigheid wordt weerhouden, bemerkt de Raad nog het volgende. De stelling van het bestuur dat elementen van lang verblijf en integratie niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt, anders dan verzoeker voorhoudt, weldegelijk steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker wijst erop dat hij met een hele reeks medische aandoeningen kampt. Volgens hem maakt dit weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit. Verzoeker meent dat verweerder niet heeft onderzocht of zijn medische aandoeningen voor ernstige moeilijkheden zouden zorgen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers medische problematiek als volgt gemotiveerd:

“Verder diende betrokkene reeds vijf maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvragen werden ingediend op 03.11.2010, 07.03.2011, 08.01.2012, 03.05.2016 en 12.06.2020. Deze werden respectievelijk op 06.01.2011, 01.04.2011 en 20.12.2012 onontvankelijk verklaard. De vierde aanvraag werd op 04.10.2016 ontvankelijk verklaard, vervolgens op 30.06.2017 ongegrond, op 11.09.2017 werd de beslissing ingetrokken en op 19.07.2017 werd deze finaal wederom ongegrond verklaard en samen met een BGV afgeleverd. De vijfde aanvraag werd op 07.07.2020 ongegrond verklaard en samen met een BGV afgeleverd. Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene op 29.03.2011 zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indiende. Deze aanvraag werd op 19.06.2012 onontvankelijk verklaard.

(...)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: arteriële hypertensie, diabetes mellitus type 2, depressie, chronische nierinsufficiëntie, dyslipidemie) dient vermeld te worden dat betrokkene geen (recente) medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel is, noch legt

betrokkene medische stukken voor waaruit zou blijken dat het voor hem omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen.”

In eerste instantie motiveert verweerder dat verzoeker reeds meermaals een verblijfsaanvraag op medische gronden heeft ingediend. Verzoeker maakt op basis van zijn medische situatie echter geen aanspraak om tot een verblijfsrecht te worden gemachtigd. Voor wat betreft de ingeroepen medische elementen als buitengewone omstandigheid, motiveert verweerder dat verzoeker geen medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel is. Daarenboven legt hij geen medische stukken voor waaruit blijkt dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad bij zijn verblijfsaanvraag geen enkel medisch stuk heeft gevoegd. In zijn aanvraag voert verzoeker aan dat hij kampt met “*verschillende serieuze aandoeningen*”, doch hij zet niet uiteen op welke wijze zijn gezondheidstoestand op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem verhindert om een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Het motief dat verzoeker niet aantoont dat deze aandoeningen nog actueel zijn en dat hij niet aantoont dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand niet mag reizen, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

Verzoeker betoogt dat de medische attesten die hij reeds heeft voorgelegd, vermoedelijk in het kader van zijn medische verblijfsaanvragen, nog steeds actueel zijn. Hij meent dat indien verweerder twijfels had over het actuele karakter van zijn aandoeningen, hij een actualisatie van de medische stukken diende te vragen. Verzoeker meent dat hij in dat geval verweerder op de hoogte had kunnen stellen van het feit dat zijn nierinsufficiëntie verergerd is en dat hij meer dialyse nodig heeft. Ter ondersteuning hiervan brengt verzoeker een medisch stuk bij waaruit blijkt dat er op 27 december 2022 een arterioveneuze fistel in zijn pols werd geplaatst. Verzoeker concludeert dat het feit dat hij insulineafhankelijk is en meerdere keren per week nierdialyse nodig heeft, op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat het erg moeilijk is om in Togo de noodzakelijke zorg te krijgen en verder te zetten.

In de eerste plaats stelt de Raad vast dat de medische stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, allen dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij deze stukken nog aan verweerder kenbaar had kunnen maken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Van verweerder kan evenmin worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis heeft.

Ten tweede wijst de Raad erop dat de vreemdeling in zijn verblijfsaanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Indien verzoeker van oordeel is dat zijn medische problematiek op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij bij zijn verblijfsaanvraag de nodige medische stukken daaromtrent voegt. Nergens uit de vreemdelingenwet volgt dat verweerder, bij ontstentenis van dergelijke stukken, op eigen initiatief om een actualisatie van de medische situatie dient te verzoeken. Het komt aan verzoeker toe om deze medische stukken zelf aan te brengen.

Tenslotte bemerkt de Raad dat waar verzoeker in het kader van de huidige procedure aanvoert dat de nodige medische zorgen zeer moeilijk te verkrijgen zijn in zijn land van herkomst, hij dit niet als zodanig heeft aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag. Verzoeker heeft in zijn verblijfsaanvraag wel erop gewezen dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen een verhoogd risico loopt om besmet te raken met COVID-19. Het feit dat volgens verzoeker insuline en een nierdialyse moeilijk te verkrijgen zijn in Togo, wordt niet als buitengewone omstandigheid aangevoerd in de verblijfsaanvraag. Met elementen die niet als buitengewone omstandigheden worden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, kan geen rekening worden gehouden. Verzoekers kritiek hieromtrent is dan ook niet dienstig. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat verzoekers meest recente medische verblijfsaanvraag op 7 juli 2020 ongegrond is verklaard, hetgeen betekent dat de medische zorgen weldegelijk beschikbaar en noodzakelijk zijn in Togo. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Togo omdat hij daar geen medische behandeling zou kunnen krijgen.

Voorts zet verzoeker een kritiek uiteen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij hekelt dat deze beslissing geen aparte motivering bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Verzoeker herneemt de elementen omtrent zijn privéleven in België. Volgens

verzoeker dient verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel tevens rekening te houden met zijn privéleven en hieromtrent te motiveren in deze beslissing.

Te dezen kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking van het middel onder artikel 8 van het EVRM. Het staat vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij over een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk uiteengezet waarom hij tot deze conclusie is gekomen. Verzoeker zet niet uiteen welk belang hij erbij heeft dat verweerder deze motieven nogmaals zou herhalen in de tweede bestreden beslissing. Bovendien volgt uit de vreemdelingenwet niet dat verweerder uitdrukkelijk omtrent het privéleven van verzoeker moet motiveren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Artikel 74/13, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt immers als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoeker meent dat er *in casu* sprake is van een schending van artikel 8, lid 2 van het EVRM. Nog daargelaten het feit dat verzoeker niet over een beschermenswaardig privéleven in de zin van deze bepaling beschikt, bemerkt de Raad dat aan verzoeker nooit eerder een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd toegekend. Het EHRM is van oordeel dat er in een dergelijk geval geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker, waar hij louter aanvoert dat hij niet beschikt over een effectieve manier om zijn grieven onder artikel 8 van het EVRM te laten gelden, geenszins erin slaagt een schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk te maken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat niet correct werd gemotiveerd omtrent zijn gezondheidstoestand. In die zin voert verzoeker tevens de schending van artikel 3 van het EVRM aan, dat luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Verzoeker betoogt dat hij omwille van de tweede bestreden beslissing geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in België. Volgens verweerder is niet onderzocht wat de impact hiervan zal zijn.

In de tweede bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoeker geen medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat hij omwille van medische redenen niet zou kunnen reizen. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in dit motief te ontkrachten. Zoals eerder reeds is vastgesteld, kan van verzoeker worden verwacht dat hij alle relevante informatie en bewijsstukken aan verweerder kenbaar maakt. Verzoeker legt echter geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand hem verhindert om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. In dat opzicht komt dit motief de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Met zijn betoog slaagt verzoeker er niet in een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN